

MUTLULUĞUN SAATI

Hava kararmak üzereydi. Yağmur tüm şehri ıslatmıştı. Leyla her zaman yaptığı gibi sıcacık evinde, oturma odasının önündeki camın tam önünde babasını bekliyordu. Babası Harun Bey bir ilkokul öğretmeni, annesi Sena Hanım ise aşçıydı. Leyla hafta içi her gün aynı saatte camın önündeki koltuğa oturur, babasının işten eve dönmesini büyük bir heyecanla beklerdi. O saatlerde zaman Leyla için asla akmazdı. Dakikalar hatta saniyeler bile geçmek bilmezdi. Sonunda yolun başında babasının arabasını görünce heyecanla kapıya doğru koştu. Sena Hanım küçük kızına her zamanki muzip tavrıyla baktı. Öğrenmeye ve keşfetmeye çok hevesli bir çocuktur. Sürekli annesinden ve babasından yeni bir şeyler öğrenmelerini istiyor, her defasında öğrendiği şeyleri küçük not defterine yazıyordu. Babasını heyecanla bekleyişi bu yüzden. Sonunda zil çaldığında Leyla annesinden öğrendiği gibi önce “Kim o?” diye seslendi. Babasının cevapladığını duyunca beklemeden açtı. Babası eve girdi, küçük kızına doğru uzanıp onu kucakladı. Leyla annesinin hoş geldin demesine fırsat bile vermeden o gün boyunca biriktirdiği ve bir kısmını çoktan annesine yönelttiği sorularını sıralamaya başladı. “Baba, yağmur nasıl yağar? Dün televizyondaki adam yağmur yağacağını tahmin ediyoruz, dedi ya işte o adam bunu nasıl bildi? Her yer ıslanınca kediler, köpekler ve kuşlar nereye gider? Onların da mı bizim gibi evleri var?” Harun Bey derin bir nefes aldı. Tüm bu soruları cevaplaması biraz sürecekti. O sırada Sena Hanım, “Kızım önce ne diyorduk?” diye onu uyardı. Leyla alalecele, “Hoş geldin babacığım.” dedi. Harun Bey, “Hoş bulduk kızım.” dedi. Daha sonra Harun Bey ve Sena Hanım birlikte masayı hazırlamaya koyuldular. Bir yandan da küçük kızlarının sorularını cevaplıyorlardı. Nihayet yemek faslı bitip herkes oturma odasına geçtiğinde Harun Bey, “Biliyorsunuz ki kısa süre önce tayin istedim. Bayrağımızın dalgalandığı her yerde faydalı olabilmek için. Bugün küçük bir köy okuluna tayininim çıktığını öğrendim.” Muhtemelen bu duruma en çok sevinen Sena Hanım olmuştu. Senelerce bu kocaman şehrin, yersiz kalabalığın onu ne kadar bunalttığından yakınıp durmuştu. Üstelik ömrü boyunca hep farklı ülke mutfakları üzerinde çalışmıştı. Şimdi ise bunu Anadolu mutfağını tanımak ve hatta tanıtmak için bir fırsat olarak görüyordu. Leyla anında atıldı, “Tayin ne demek?” Sena Hanım derince gülümsedikten sonra, “Tayin görev verme, görevli bir kişiyi bir yerden başka bir yere göndermek demek kızım.” dedi. Leyla korkuyla, “Yani babam artık bizimle yaşamayacak mı?” dedi. Bunun üzerine babası, “Gideceğim yere birlikte gideceğiz ve bir süre orada yaşayacağız.” diye cevapladı. O akşam, bütün zamanlarını artık yeni yuvaları olacak köyle ilgili konuşarak

tükettiler. Leyla uyumak için yatağına girdiğinde heyecanlıydı. Yeni arkadaşları olacak mıydı? Gittikleri yerde de kediler var mıydı? Her zamanki gibi aklına bir sürü soru üşüşmüştü. Yatağının yanındaki komodinin üstünde duran mavi çalar saatine baktı ve sanki saati okumayı biliyormuş gibi çok geç olduğuna kanaat getirip uyumaya çalıştı. O hafta boyunca aile, taşınmak için gerekli olan işlemleri başlattı. Eşyalar toparlandı, nakliye şirketi ayarlandı, gidilecek yerde kendilerine uygun bir ev tutuldu. En nihayetinde gidecekleri gün gelip çattığında Leyla elinde oyuncak ayısıyla bir oraya bir buraya koşuşturan anne babasına bakıyordu. Aslında sormak istediği bir şeyler vardı ama bunu sonraya sakladı çünkü ne annesi ne de babası sorularını şu an cevaplayabilecek durumdaydı. Komşularla vedalaşma, evin anahtarlarını yeni sahibine bırakma derken yola çıktıklarında neredeyse öğlen vakti olmuştu. Leyla yolda gördüğü her detaya dikkatle bakıyor, zihnine kazımdan çekinmiyordu. Saat öğleden sonra 16.00 sularında arabaları aniden durdu. Harun bey, “Hay aksi!” diye söylendi. Leyla arabadan inen annesi ve babasına tedirginlikle baktı. Yolda mı kalacaklardı? Yarım saatlik süren uğraş sonunda Harun Bey ve Sena Hanım neredeyse vazgeçmek üzerelerdi. Fakat ileriden gelen bir araba görüldü. Leyla bu arabaya hayretle baktı. Ne kadar kocamandı yahu! Arabadan orta yaşlarda bir adam inip, “Yardım lazım mı?” diye sordu. Harun Bey, “Vallahi Hızır gibi yetiştiniz.” dedi. Adam ise büyük bir kahkaha koparıp, “Vallahi adım zaten Hızır Beyim!” dedi. Hızır’ın yardımıyla kısa süre içinde köye varmışlardı. Bundan sonra yaşayacakları eve yerleşirken yeni tanıştıkları Hızır, “Bir şeye ihtiyacınız olursa evim iki sokak aşağıda, aman ha çekinmeyin.” diye konuştu. Sena Hanım “Çok sağ olun Hızır Bey.” diye cevapladı. Günler geçiyor, aile evlerine yerleşmeye çalışıyordu. Köy halkı canla başla yeni tanıştıkları bu insanlara yardım ediyor ve ellerinden geldiğince destek olmaya çalışıyorlardı. Leyla içinse her şey çok hızlı gelişmişti. Babası her zamanki gibi hafta içi her gün işe gidiyor, annesi Sena Hanım ise köylü kadınlardan Anadolu mutfağı ile ilgili her şeyi öğrenmeye çalışıyor ve yazacak olduğu kitap için bilgi toplamaya çalışıyordu. Fakat Leyla çok sıkılıyordu. Köy yerindeki çocukların arasında yaşıtı olan çocuk sayısı çok azdı. Dışarı çıkıp oynamak istese bile etrafta hiç çocuk olmuyordu. Annesi ve babası bu durumun tabii ki farkındalardı ve bu yüzden eskisinden daha çok onunla ilgilenmeye çalışıyorlardı ama sonuç olumsuzdu. Leyla artık hiç yeni bir şey keşfetmiyor, soru sormuyor, en sevdiği işleri bile büyük bıkkınlıkla yapıyordu. Bir gün annesi Sena Hanım yeni bir yemek tarifi öğreneceği Hacer Hanım’ın evine Leyla’yı da götürmeye karar verdi. Çünkü Hacer Hanım’ın annesi Boncuk nine köyün çocukları tarafından çok sevilen, köy halkının da çok saygı duyduğu bir kadındı. Leyla pek istemese

de annesiyle gitmeye karar verdi. Boş boş sokakta oynamaya çalışmaktan daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Annesiyle birlikte dar, taşlı yollardan geçerken etrafındaki evleri incelemeye koyuldu. Yemyeşil sarmaşıklar baharın gelişini müjdelere gibi evlerin çatılarına kadar uzanmıştı. Köy halkının evlerinin bahçelerine diktiği çeşit çeşit meyve ağaçları sokakları kaplıyor, rengârenk çiçekler muhteşem bir görsel şölen oluşturuyordu. Hacer Hanım'ın evine geldiklerinde komşu kadın onları büyük bir coşku içerisinde karşıladı. Leyla'yı sevdi. Bahçenin içindeki iskemlelerde Boncuk nine de oturuyordu. Hacer Hanım ve annesi yemekler hakkında konuşmaya dalmışken Boncuk nine Leyla'ya, "Adın ne senin güzel kızım?" diye sordu. Leyla ismini söylediikten sonra, "Senin adım ne?" dedi. Leyla günler sonra ilk defa bir soru sormuştu. "Benim adım Boncuk." dedi yaşlı kadın. Şaşırmıştı. Boncuk? Bir insanın ismi nasıl Boncuk olabilirdi? Boncuk nine sanki çocuğun kafasında dönen soruları fark etmiş gibi, "Bak gözlerime bakim! Gözlerim böyle mavi diye annem benim adımlı Boncuk koymuş işte." O andan sonra Leyla kafasındaki her soruyu Boncuk nineye sormaya karar vermişti. Belli ki Boncuk ninenin özel güçleri vardı. Yoksa kafasındaki soruları nasıl anlayıp cevaplayabilirdi ki? Leyla aklına gelen her soruyu ona yöneltiyordu. Bir nevi kendince yaşlı kadını test ediyordu. Fakat Boncuk nine her sorunun üstesinden gelebiliyor ve her defasında Leyla'yı daha da şaşırtıyordu. Bu arada Nisan yağmuru köyü etkisi altına almıştı. Sena Hanım yağın yağmuru sanki o an fark etmiş gibi irkilerek, "Saat kaç oldu?" diye sordu. Hacer Hanım "16.30" diye cevapladı. İşte Leyla'nın anlamadığı mevzulardan birisi de buydu. Saat denilen şey ne kadar karmaşıktı. Babasına akşam saati sorduğunda 21.00 diyor, sabah sorduğunda ise 09.00 diyordu. Ama hangi ok bunu belirliyordu? Büyük olan mı küçük olan mı? Yoksa sürekli dönüp duran mı? Boncuk nine sanki bunu anlamış gibi kafasını kaldırıp gözlerini tenteye dikti. Sonra kalkıp içeriye gitti. Geri döndüğünde elinde bir kol saati vardı. Mavili yeşilli bu saat Leyla'yı hemen etkisi altına aldı. O kadar güzel ve parlaktı ki! Boncuk nine saati Leyla'ya verip, "Sen saatleri merak ediyorsun demek. Öyleyse merakımı giderelim. Bak şimdi, bu kısa olan okun adı yelkovanıdır. Uzun olan okun adı da akreptir. Akrep günün saatlerini, yelkovan ise saatleri oluşturan dakikaları belirtir. Bu diğer ok ise saniyeleri belirlediğinden diğerlerine göre daha hızlı döner." Leyla biraz bir şeyler anlar gibi oldu. Daha sonra Boncuk nine, "Yarım da gel sana iyice anlatacağım." dedi. Leyla bu teklifi hevesle kabul etti. Nihayet yağmur dinip dışarıya çıktıklarında Leyla heyecanla gökyüzüne baktı. Daha önce böylesine güzel bir şey görmemişti. "Gökkuşağı!" diye bağırdı. Şehirde evlerin arasından gökkuşağı görmek pek olanaklı değildi. O an da hemen sordu, "Boncuk nine şimdi saat kaç?" Boncuk nine gökyüzüne şöyle bir bakıp, "Saat

mutluluğun saati güzel kızım.” dedi. Günler birbirini kovalarken Leyla saatleri iyice öğrenmişti. Öğrenemediği tek bir şey vardı: Mutluluğun saati ne zamandı? İlkokula başlayana kadar mutluluğun saatini bir daha hiç yakalayamamıştı. Köye ilk geldiği zamanlarda buradan nefret etmişti ama sonra fikri değişti. Doğanın çekiciliği elbette Leyla’yı da etkilemişti. Yıldızlar şehirde görünenlerden daha parlaktı mesela. Sonra Hasan amcanın inekleriyle ve tavuklarıyla arkadaş olmuştu. Sabah erken vakitte civcivleri görmeye gidiyor tavukları ve horozları besliyordu. Bazen tarlalara çalışmaya giden köy halkına yardıma gidiyor, taptaze meyve ve sebzelerle karnını bir güzel doyuruyordu. Bu arada Boncuk nineyle de iyiden iyiye arkadaş olmuşlardı. Leyla okuldan sonra hemen onun yanına gidiyor, öğrendiği her şeyi ona da anlatıyordu. Elbette kendi yaşındaki arkadaşlarıyla da kaynaşmıştı. Fakat yeni insanlar hayatına dahil olsa da Boncuk ninesinin yeri başkaydı. Önce güz sonra kış gelip geçti. Artık mevsim bahardı. Leyla o gün okuldan çıktıktan sonra yine Boncuk ninesinin yanına gidecekti. Bugün okulda öğretmenleri onlara Ardiç kuşunu öğretmişti. Ardiç kuşları tohumların yayılmasında çok faydalı kuşlarmış meğer. Sonra gökkuşağını öğrendi meğerse yağmurlu havalardan sonra görülebiliyormuş. Gökkuşağı bir ışık kırılmasıymış. Hızlı hızlı Boncuk ninesinin evine doğru yürürken evin önündeki kalabalık onu ürküttü. Ne olmuştu? O an kalabalığın içinden annesi çıkageldi ve Leyla’yı eve götürdü. Akşama kadar Leyla’nın Boncuk ninesiyle ilgili olan bütün sorularını geçiştirdi. Leyla sezmişti, kötü bir şeyler dönüyordu. Babası o gün her zamankinden çok daha erken çıkıp gelince Sena Hanım ve Harun Bey Leyla’yı karşılıklarına oturtular. Harun Bey,” Bak kızım Selim dedeni hatırlıyorsun değil mi? Fotoğraflarda görmüştün.” Leyla kafasını salladı. “İşte Boncuk ninen de Selim dedenin gittiği yere gitti. Maalesef onu kaybettik.” diye devam etti sözlerine. Leyla çok üzülmüştü. En iyi arkadaşımı kaybetmiş olmanın verdiği his küçük kalbini sızlatıyordu. Annesi söze girip,” Üzülme güzel kızım. Boncuk nineni hiç unutturmamanın en güzel yolu ne biliyor musun?” diye sordu. Leyla’nın merakla bakmaya devam ettiğini görünce devam etti, “Onun sana öğrettiği şeyleri senin de diğer çocuklarla paylaşmandır.” dedi. Leyla karar vermişti. Boncuk ninesi ona ne öğrettiyse o da kendinden küçük çocuklara bunları öğretecekti. O günden sonra köyün küçük çocuklarına önce saati daha sonra yön bulmayı, ağaçlardaki meyvelerin hangilerinin ne zaman toplanabileceğini, Kutup Yıldızını ve gökkuşağını anlattı. Artık çocukların hepsi Boncuk ninenin ne denli bilgili bir kadın olduğunu biliyor, ona hayranlık duyuyorlardı. Nisan ayının ortalarında, Leyla yine çocuklara bir şeyler öğretecekti. Sabahın erken saatlerinde başlayan yağmur nihayet dinmişti. Dışarı çıktı, gökyüzüne baktı. Gökkuşağı

tüm parlaklığıyla gökyüzündeydi. Kolunda ninesinin ona verdiği mavili yeşilli saate baktı, vakit mutluluğun saatiydi.

Adı-Soyadı: Hatice Berra ANLAŞ

Okulu: Birey Ortaokulu (Gaziantep)

Sınıfı: 7-C

Numarası: 181

Velisinin Adı-Soyadı/ Telefon Numarası: Aynur ANLAŞ/ 05079901842